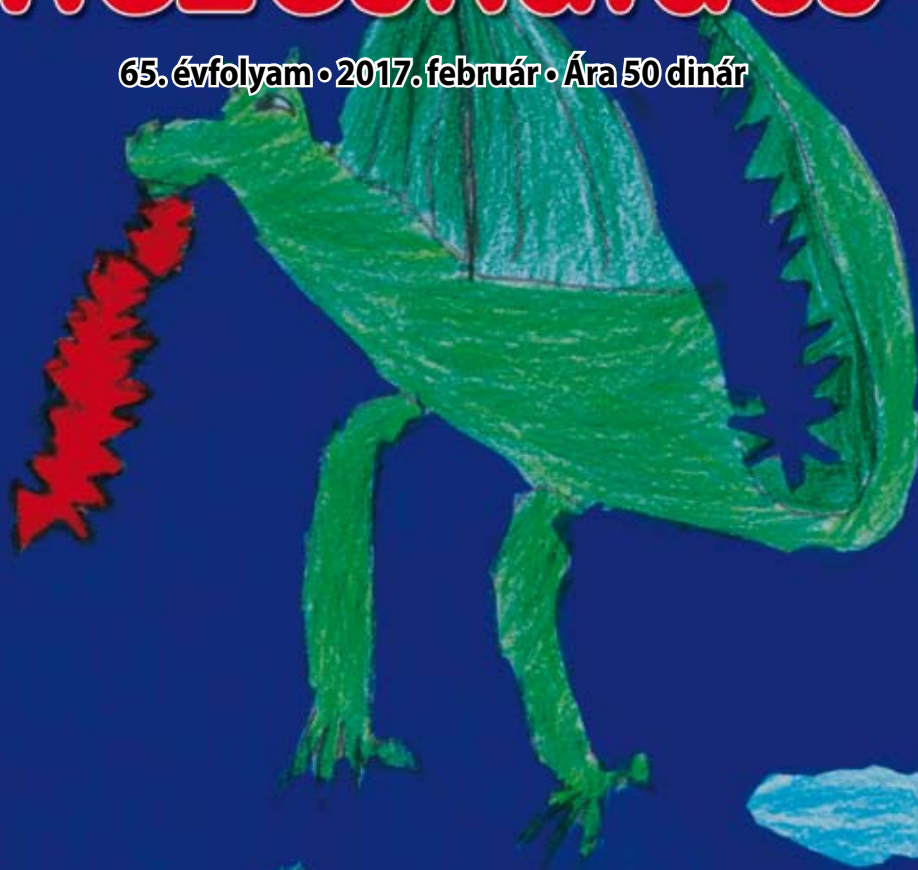

Mézeskalács

65. évfolyam • 2017. február • Ára 50 dinár

Köszöntő

Bizonyára mindannyian találkoztatok már a népmesékben a szörnyű, tüzet okádó sárkánnyal, akinek három, hét, vagy akár tizenkét feje is van. Ezek a lények általában arany-, ezüst- vagy gyémánt-palotában laknak magányosan vagy az elrabolt királykisasszonnyal, és repülni is tudnak, vagy nagy erejük van. Szájukon vagy orrukon keresztül tüzet, néha csak füstöt okádnak, ettől igazán félelmetesek, de szerencsére nem túl okosak, így a királyfi könnyen túljár az eszükön. Sok szép sárkányos rajz érkezett a szerkesztőségünkbe, vannak köztük igazán ijesztőek és nagyon aranyosak is. Nézzétek meg, hogyan képzelik el őket társaitok!

Biztosan már ti is várjátok a tavaszt, bár jó dolog a hóban játszani, hógolyózni, hóembert építeni, de most már azért jól jönne egy kis napsütés és meleg. Ti is így gondoljátok? Akkor készítenek ta-

vaszcsalogató rajzokat, segítsünk a napocsának melegebben sütni, a hóvirágnak, ibolyának kibújni a hótakaró alól.

A márciusi Mézesben egy szép állattal is foglalkozunk majd. Rajzoljátok le, milyen valós vagy mesebeli lovakat, táltos paripákat láttatok, vagy képzeltek el! Várjuk munkáitokat!

Kriszti

Rajzpályázat:

Márciusra:

- Lovak, táltosok
- Tavaszhívogató

Áprilisra:

- Húsvét
- Szorgos méhecskék

Szárnybontogató:

- Mesék, versek

Fedőlap: Szalma Viola, 1. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/457-100 ■ Leveleket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.rs

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Ladányi Eszter, 3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Hideg, meleg

Szakad a hó, fúj a szél,
kabátomba bújt a szél.

Orrom piros paprika,
hólé folyt a zokniba.

Átjártak a hidegek,
a lelkem is didereg.

Azt hiszem már, megfagyok,
végül mégis itt vagyok,

itt, ahol a kerek kályha
valóságos meleg bánya.

Nyúlok érte tíz körömmel,
táncot járok friss örömmel.

Tüzet nyelek, fagyot fújok,
a bőromból majd kibújok.

Szeretem én a telet,
Csak ne volna oly hideg!

Jancsik Pál

Február

A február az év második hónapja. Míg a többi hónap 30 vagy 31 napból áll, a február csak 28-ból, legfeljebb négyévenként, ún. szökőévben toldja meg egygel, és lesz 29 napja.

Változások a természetben

Februárban még tél van. A növények várakoznak és készülődnek a tavaszra. A föld alatt lévő magok – főleg ha elég csapadékot kaptak és elég meleg hótakaró borította őket – nevelgetik csíráikat és indítják lassan a fény felé. Hallgatagon állnak a fák, a bokrok, néha még belepi őket a hó, de ágaikon már rügyek bizse-regnek.

A madarak és az erdei, mezei állatok a létfenntartás gondjaival küzdenek: enniük kell és védekezni a hideg ellen. Akadnak köztük „meteorológusok” is – ilyen pl. a medve és a pacsirta. A néphit azt tartja,

hogya gyertyaszentelőkor (február 2.) a medve felébred téli álmából, kijön a barlangjából és meglátja saját árnyékát, akkor visszabújik, mert még hosszú lesz a tél. Ugyanezt tartják a pacsirtáról is: ha gyertyaszentelő előtt megszólal, utána még sokáig hallgatni fog.

Február 14. – Bálint-nap, azaz Valentin napja

A szerelmesek ünnepe. Régen szerelmi praktikákat, boszorkányságokat vetettek be e napon a fiatal lányok a kiszemelt fiúk megszerzésére vagy arra, hogy megőrizték szerelmeiket.

Farsang

A farsangi időszak vízkeresztől hamvazószerdáig tart. Zajos nevetéssel teli mulatság, a lényege a jókedv, a vigasság. Azt jelzi, hogy vége a télnek, minden új életre fog kelni.

Farsang

*Fruskák, Zsuzskák, Dorottyák,
Járlják a bolondját:
Dínomdánom vigalom,
Nincs a táncra tilalom!*

*Maskarások, bolondok,
Rázzátok a kolompot:
takarodjon el a tél –
Örvendezzen, aki él!*

Sarkady Sándor

Játsszunk!

Ácsorogjunk, bácsorogjunk

lsm(frd)

Á - cso - rog - junk, bá - cso - rog - junk,
Te - tő - fá - val tű - zet rak - junk.
Sej, meg is me - le - ged - jünk!

Ácsorogjunk, bácsorogjunk,
Tetőfával tüzet rakjunk,
Sej, meg is melegedjünk!

Két gyermek kaput tart, a többiek áthaladnak a kapu alatt. A dal végén lecsapják a kaput. Az elvágott láncnál álló két gyermek lesz az új „kapu”.

Vagy: Egy gyermeket kinevezünk tűznek, aki a kör közepén guggol. A többiek kézfóggással körbejárnak, és az utolsó három ütemre kezüket előretartva (mintha melegednének), apró lépésekkel közelednek a kör közepe felé. A belső „tűz” új gyereket választ.

Jön a fagy

Jön a fagy,
jön a fagy,
jégpatkós
lovakon.

Jár a fagy
kopogóst,
kipi-kopp
ropogóst.

Ember is
didereg,
toporog,
táncot rop.

Jár a fagy,
kipi-kopp,
deresen
bekocog.

Lova csönd,
lova köd.
Nyomában
jég ropog.

Kiss Dénes

Február

Részletek

Látható nyomok... láthatatlan állat!

A puha porhóban a szabályos lábnyomok a közeli, hepehupás, bozótos erdőbe vezetnek. Kövessük ezt a nyomot! Nesztelenül haladunk a lábnyomok után, azok viszont egyszer csak eltűnnek. De hiszen ez képtelenség! Nem tűnhet el csak úgy a lábnyom a tulajdonosával együtt! Nem is tűnik el, hiszen ott van előtünk: egy fehér nyúl, amely a vakítóan fehér havon pihen. Kitartásunknak meglett a jutalma, mert hacsak szándékosan nem keressük ezt a tél színébe öltözött állatot, valószínűleg észre sem vettük volna.

6

A jávorszarvas, aki fél a jégtől

A jávorszarvasnak, ennek a nagy testű állatnak, amely az északi erdőkben él, hatalmas feje, többszörösen elágazó agancsa, vaskos lába, sűrű és bozontos bundája van.

Már ő is türelmetlenül várja, hogy befejeződjék a tél, s erre több oka is van. Először is, szeretne már újra kedve szerint lubickolni a vízben. A jávorszarvas ugyanis, annak ellenére, hogy ilyen nagydarab állat, még a szélesebb folyókat és tengerszorosokat is

képes átúszni. Télen azonban minden víz befagy, s ha van valaki, aki igazán gyűlöli a jéget, hát az a jávorszarvas! Mert ha szerencsétlenségére véletlenül elcsúszik a sima jégen, nem tud többé felállni! Ezért ebben az évszakban igyekeznek elkerülni a veszélyes, jeges felületeket, s visszahúzódnak a hegyvidékre.

Ott várja ki a tavaszt, amikor újra megtalálja kedvenc táplálékát: a fűzfa- és nyírfaleveleket és -kérgüket és a különösen kedvelt fűféléket.

Addig azonban ez a hatalmas állat fenyőágakkal csillapítja éhségét. A jávorszarvas egyébként télen elhullajtja az agancsát, hogy aztán tavasszal még nagyobb és pompásabbat növelessen magának.

A róka különös éjszakai

Elérkezett az az idő, amikor a róka az esküvőjére készül, s ettől kezdve egyre hangosabban hallatja a hangját.

Talán azért, hogy messziről is meghallják, és ezzel odacsalogassa az udvarlóit, vagy azért, hogy így fejezze ki rendkívüli izgatottságát?

Nem tudnék erre egészen pontosan válaszolni. Azt viszont biztosan tudom, hogy februárban éjszakánként a mezőkről furcsa nyugtalanító üvöltés, rekedt, elnyújtott ugatásféle hallatszik, amelyet éles, metsző vonítás követ.

Máskor meg olyan, mintha a róka elszorult hangon siránkozna, aztán folyamatosan nyöszörögne, végül az erdei fülesbagoly huhogására emlékeztető hangon folytatja

éjszakai kántálását. Ezek a baljóslatú kiáltások messzire visszhangoznak a hideg téli éjszakákon.

A házőrző kutyák sem akarnak lemaradni, és dühödt ugatással válaszolnak a rókák vonítására.

Néha előfordul, hogy a róka egészen közel merészkedik valamelyik lakott tanyához, mire a kutyák még jobban, kétszeres erővel csaholnak, s erre a róka szívszakasztó jajgatással válaszol. Hát igen, tényleg különös éjszakák ezek!

Az elválaszthatatlan jégmadárpár

A folyót, amelynek partja közelében található a jégmadárfészek, most kemény, fényes jégpáncél borítja, miközben a folyóparti töltésen, úgy tűnik, minden alszik a fehér hótakaró alatt. Minden megkeményedett és kikristályosodott a jégtől: nem lengedeznek a szélben a növények, nem ringanak az ágak, egyetlen fűszál sem mozdul.

Ebben a megmerevedett tájban csupán egy jégmadárpár gyors és könnyed

repülése mutat életjelt, egy hím és egy nőstényé, akiknek ebben az elvárásolt tájban kell szembenézniük a tél szigorával.

A jégmadárpár hol nyílsebesen száll a folyó fölött, a jégréteget súrolva, hol az égerfa ágán ül, máskor pedig hófödte, magas sziklacsúcson időznek, esetleg éppen a töltésen tipegnek felfelé.

Most, hogy a folyó befagyott, leszállnak a jégtükörre, és csőrükkel addig vágják a jégréteget, amíg az ki nem lyukad, azután pedig a léken keresztül kihalásszák mindennapi eleségüket. A vastag páncél alatt a víz valójában ugyanolyan gyorsan folyik, mint annak előtte.

Miután a halat megették, sétálni indulnak.

Így töltik a jégmadarak a telet, és türelmesen várják, hogy kitavasodjék.

Anne-Marie Dalmais
366 és négy történet
a természetről
című könyvéből

7

Hohohó

Volt egy ember, Hohohó.
Udvarában istálló.
Istállóban meg hat ló:
mind fehér volt, mint a hó.
Gondolt egyet Hohohó.
Minek neki a hat ló?
„Eladom a vásáron
mind a hatot, jó áron!”
Be is fogta Hohohó
a hat lovat azon nyomban,
a bakra ült kiskabátban,
ámde nagy-nagy garral,
kezében ostorral.
Lépegetett a hat ló,
fehér hátuk, mint a hó,
fehér lábuk, mint a hó,
nyerítettek: „Ohohó,
ez most ugyan mire jó?
Hová megyünk, Hohohó?”

„Gyerünk, gyerünk, te hat ló,
egy szót se, mert az is sok,
ki megnyikkan, az ostorral
a füle közé csapok!”
Hej, megijedt a hat ló,
arcuk fehér, mint a hó,
nem lesz ebből semmi jó!
„Szedjétek a lábatok” –
súgta a bal első ló,
„addig-addig fussatok,
míg lerepül Hohohó!”
Futott a hat fehér ló,
mind gyorsabban, sebesebben,
mint a szélvész, oly sebesen,
hej, megijedt Hohohó!
„Lassítsatok, ti hat ló,
hóóóóó! hohohóhohohóóóó!
Alig hiszem! Ez nem lehet!
Ennyi lábat, huszonnégyet

ki állít meg, ohohóóóóó!” –
kiáltozott Hohohó.
Ámde a hat fehér ló
nem lassított, s mit ád Isten?
Hullni kezdett biz’ a hó!
Még hogy hullni! de szakadt is
nyomban, ötmillió hópehely
hullt a földre, a szekérre, a lovakra,
Hohohóra, ilyen sok, valóban!
Száguldott ám a hat ló,
magasodott már a hó,
majd’ megfagyott Hohohó,
majd’ lefagyott a két keze,
ostor, gyeplő, mindkettő
kicsusszant a kezéből,
s ő maga a szekérről
le is röpült, csak úgy nyekkent,
orra, füle hóval megtelt.
„Álljatok meg, ohohóóóó!
Fehér lovak, halihóóóóó! –
kiáltozott Hohohó.
Ám hiába kiáltozott,

hat fehér ló meg nem állott,
a hat ló a hóesésben
úgy eltűnt, mint más a ködben,
hisz mind fehér volt, mint a hó!
Hohohó meg bánatában
hazaindult kiskabátban,
foga csak úgy vacogott,
orra, füle lefagyott.
„Hej, a szekér, a szekerem!
Jól megjártam, szegény fejem!” –
így sóhajtott Hohohó,
s hullt fejére a sok hó.
A hat fehér ló meg, ejha,
még ma is fut, messze-messze,
hátuk fehér, lábuk fehér,
lópatájuk a hóba ér,
s nyerítenek, mind egyszerre:
Ohohohó, nyihaha!
Ohó, nyiha, nyihahaha,
nyihahaha, nyihaha!

Kovács Jolánka

Radonics Anna Mária,
3. osztály,
Sonja Marinkovic
iskola,
Nagybecskerek

Antal Bianka,
2. osztály,
Nikola Tesla iskola,
Topolya

Sárkány a rózsabokorban

Volt egyszer egy király, annak három leánya. Egyszer a király messzi útra indult egy városba. Megkérdezte a lányait, mit hozzon nekik. A legnagyobb lány ruhát kívánt. A középső köpönyeget. A legkisebb lány meg azt mondta:

– Édesapám, arra kérném, hozzon nekem egy szép rózsát.

Útra kélt a király, és elért a nagy városba. Mikor hazaindult, megvette a ruhát meg a köpenyt a két nagyobbik lánynak. De rózsát, akárhogy is keresett, egyet se talált. Hát rózsza nélkül indult hazafelé.

Hazamenet egy kert mellett vitt az útja. A kert telistele volt virágzó rózsabokorral! A király arca felderült: „No, végre mégis meglesz a kislányom rózsája!”

Leszállt a lováról, hogy leszakítson egy rózsaszálat. A temérdek rózsza közül kiválasztotta a legszebbiket. De alighogy levágta, előbújt a bokorból egy sárkány, és rárivallt:

– Ki engedte meg, hogy lemetsszed ezt a rózsát?

– Idefigyelj – válaszolt a király –, király vagyok, van három lányom. Utazásról térek haza, mindenik lányomnak vinnék valamit. A két idősebb ruhát meg köpenyt kívánt, megvettem a városban. De a legkisebbik egy rózsát kért tőlem. A városban rózsát nem találtam. Hát bizony, beléptem ebbe a kertbe, hogy leszakaszszak egyet.

– Jól van – felelte a sárkány. – Viheted a rózsát, de holnap idejőjj a legkisebb lányoddal! Mert ha nem, az életeddel játszol.

Hazament a király. Szétosztotta az ajándékokat a lányainak, aztán nagy búsan visszavonult a szobájába. Bement hozzá a legkisebb lánya.

– Édesapám, miért olyan szomorú? A király csak sóhajtott:

– Ó, édes lányom, ha tudnád, milyen nagy bajban vagyok!

– Mi nyomja a szívét, édesapám?

– No, hát idehallgass, édes lányom: a városban nem találtam egy szál rózsát sem. A te rózsádra hazajövet egy kertben leltem. Hát, amikor a rózsát lenyisszantom, előbújik egy sárkány, és megparancsolja, hogy holnap vigyelek el hozzá.

A királylány felnevetett:

– Sose búsuljon ezen, édesapám, elmegyek én a sárkányhoz!

Másnap reggel megnyergeltet a király két lovat, és útra kelnek. Meg is érkeznek a rózsakerthez, de nem találnak ott egy lelket se.

A kertben megpillantanak egy kastélyt, belépnek. A kastély üres, kihalt. Nincs benne senki. A középső teremben egy terített asztal áll, megrakva finom ételekkel. Leültek, ettek. Mikor jóllaktak, visszamentek a kertbe, sétálgattak, de most sem találtak egy lélekkel se.

Estefelé ismét bementek az ebédlőterembe. Az asztal újra csak tele a legjobb, legízletesebb ételekkel.

Leszállt az éj, benyitottak néhány szobába. Az egyikben vetett ágyat találtak. Bementek, lepihentek. Közben sehol egy teremtett lélek. Másnap reggel már várta őket a reggeli. Falatozás után az apa a lányához fordult:

Tóháti Tamás, 4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

– No, édes lányom, nekem most el kell mennem. Téged itt hagyok. – Ezzel el is ment. A lány meg ott maradt, és félelmében keservesen sírva fakadt: nem tudta, mi lesz vele.

Megint csak kiment a kertbe. Amint így bolyongott, egyszerre csak előtte áll a sárkány.

– Ne félj tőlem, királylány – mondta –, légy a feleségem. Add szavadat, hogy eljössz hozzám feleségül! – A leánya először vonakodott, de végre is beleegyezett. Erre a sárkány asztalhoz vezetete. Láthatatlan kezek szolgáltak fel nekik. Akárcsak délután az uzsonnánál és este a vacsoránál. Vacsora után kinyílt a királylány hálószobájának ajtaja. Bement és lefeküdt aludni.

Másnap reggel, ahogy felkel, hát ki vár rá az ebédlőteremben, mint egy gyö-

nyörű herceg. A lány az első pillanatban szólni se tudott a meglepetéstől. Aztán megkérdezte:

– Ki vagy, te ismeretlen?

A herceg megfogta a kezét, és így szólt:

– Én vagyok a te sárkányod. Sárkánnyá varázsoltak, és addig tartott a varázslat, amíg akadt valaki, aki feleségül jön hozzám.

Megölelték, megcsókolták egymást. Most már nem volt más hátra, minthogy megtartsák a lakodalmat.

Boldogan éltek, sok fogolypecsenyét ettek. De nekem nem adtak belőle. Csak egy kis bábut adtak, az is vajból volt.

Mivel éppen nyár volt, az is elolvadt hamar.

A háromfejű sárkány

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy csúf, háromfejű sárkány. Ez volt a sárkányok utolsó ivadéka. Nem láthatta senki, mert úgy elrejtőzött egy sziklabarlangban, mintha nem is lett volna. Apját, az egyfejűt, öregapját, a kétfejűt, s annak testvérbátyjait: a négyfejűt, a hétfejűt, a tizenkét fejűt meg a huszonnégy fejűt mind elpusztította már Sárkányölő Vitéz Győző. Győző sem sejtette, hogy életben maradt egy ellenfele.

Pedig a háromfejű élt, és mind azon meszterkedett, hogy eleméssze Győzőt meg a családját. Éjszakánként lecsörtetett a patakhoz, és hat orrlükán át kénköves mérget eregett a vízbe:

– Kutya igya vérit, én mondom a végét! Bakbúz, tyúkháj, ha kiszárad, nem fáj!

A víz tovacsorgott, s aki abból ivott, az napról-napra gyöngült és halványodott, míg csak olyan nem lett, mint az árnyék.

Sárkányölő Vitéz Győző, aki becsületes munkája szerint favágó volt, abban az erdőben élt az asszonyával, ahol a sárkány a patak vizét meggyalázta. Volt nekik egy kicsi leánykájuk, Annuska. A leányka nagyon szeretett az erdőben gombát gyűjtögetni, virágot szedni, lepkét kergetni. Ha megszomjazott, a patakból iszogatótt.

Egy reggel azt mondja Sárkányölő Vitéz Győzőnek a felesége:

– Édes uram! Nézze, mint gyöngül, mint halványodik a leánykánk! Mintha nagybeteg volna.

Nézi Győző Annuskáját, s látja, hogy más, mint rendszeren.

– Fáj-e valami?

– Nem fáj – így a leányka.

Nehezen ment a favágás aznap Győzőnek. Mind Annuskáján járt az esze.

Hazamegy este, s látja, hogy már csak olyan a leányka, mint az árnyék.

– Fáj-e valami?

– Nem fáj – így a leányka, oly gyöngén, hogy alig hallani.

Kiballag a házból Vitéz Győző, felnéz az égre, és sóhajt egy keserveset:

– Hej, uram-teremtőm, tudod, hogy megöltem már minden sárkányt. Mit tegyek, hogy meggyógyuljon a leánykám?

Hát, a Göncölszekér sarkánál hunyorogni kezd két csillag. Hunyorog, hunyorog, s akkor látja Győző, hogy nem csillag az, hanem az öreg bagoly két szeme.

– Nem pusztult el minden sárkány, Vitéz Győző! Él még egy utolsó, egy háromfejű! Ez a te patakodnak a vizét mérgezi! Öld meg a sárkányt, s meggyógyul a leánykád!

– Ördög vigye pokolra! – csapott a levegőbe Vitéz Győző. – Annuskámat mérgezi! Pusztulnia kell neki!

Térült-fordult Vitéz Győző, kapta a sárkányölő páncélját, s indult a sárkány ellen. Az asszonymnak csak annyit mondott, hogy vigyázzon a házra meg Annuskára.

Ment, ment, Sárkányölő Vitéz Győző, ment, mindig csak a patak folyásával szemben. Egyszer csak megmozdult alatta a föld. Mozdult ám, mert a sárkány úgy horkolt álmában, hogy még a levelek is leperegtek a fákról.

Hallotta Győző, hogy a sziklabarlangból jön a horkolás. Megpödörte a bajszát, odaállt a barlang nyílásához, s így kiáltott:

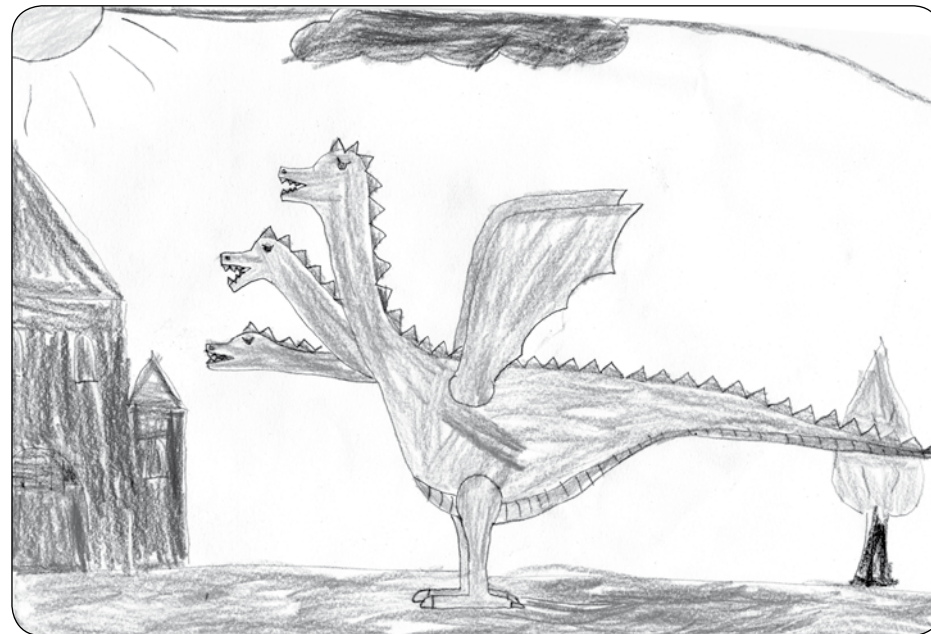
– Gyere elő, te méregkeverő! Te leánykinzó, te apaszomorító! Gyere elő, mert számvetésem van veled!

Megszűnt a horkolás, ám a nyílásban nem bukkant fel senki.

– Gyere elő, hadd nézzek a szemedbe! – kiáltotta másodsorra Győző.

Valami halk mocorgást lehetett hallani.

– Gyere ki hozzám, vagy én megyek be hozzád! – kiáltotta harmadsorra Győző.

Hofman Szofia, 6 éves óvodás, Udvarnok

Megjelent erre a sárkány. Fújta a tüzet, kaparta a földet, rázta a pikkelyes testét:

– Kutya igya vérit, én mondom a végét! Bakbúz, tyúkháj, ha kiszárad, nem fáj!

– Ütött az utolsó órád! – kiáltotta Győző. – Elpusztulsz, te háromfejű!

– Pusztul ám a családod! Pusztul ám! Pusztul ám! – hahotázott a sárkány.

– Elég a beszédből! – toppantott Győző. – Most megküzdünk!

– Hogyan küzdjünk, derékból-e, vagy karddal?

– Derékból! – húzta ki magát Győző, azzal összeszedte minden erejét, és beleverte a földbe a sárkányt, egy láb mélyre.

A sárkány is megfeszítette az erejét, kiugrott a földből, felkapta Győzőt, és elhajította az erdőn túlra.

Lélegzetvételnélküli idő múlva jött vissza Győző. Megpödörte a bajszát, kapta a sárkányt, megforgatta, és elhajította két erdőn túlra.

A sárkány toporzékolt dühében. Fújtatva, lihegve, csatagosan csörtetett vissza. Kőrös lábával megragadta Győzőt, és beleverte a földbe, három láb mélyre.

– Hej, uram-teremtőm, most segíts! – fo hászkodott Győző. Megfeszítette minden izmát, és kiugrott a földből:

– Nem fogod mérgezni Annuskámat! – kiáltotta. Szörnyű erővel kapta a sárkányt, és beleverte a földbe, hét láb mélyre. Akkor aztán egyet se várt, hanem utánaugrott a sárkánynak, s ott helyben levágta mind a három fejét.

– Ezzel meg is volnánk! – törölte meg a homlokát Győző, s leszúrta sárkányölő kardját a földbe. Hát, lássatok csudát, egy kristályvízű forrás tört fel a föld mélyéből. Mikor Annuska annak a forrásnak a vizéből ivott, szebb lett és virulóbb, mint annak előtte. Örvendett Győző meg a felesége, született is még hat gyerekük. Ha az erdejükben jártok, látogassátok meg őket!

Döbrentey Ildikó

Sárkány apó

Vénhedt sárkány vagyok én,
hej, az idő halad:
Mesevilág küldi már
kicsiny nyugdíjamat.

Csak újságot olvasok,
s vakarom a hátam:
istenuccse, soha még
tűzet nem okádtam.

Nem raboltam sohasem
királylányt, se kincset:
csak a szemétdombról egy
kopott rézkilincset.

Az se volt jó semmire,
le is nyeltem nyomban:
azóta itt csikorog
gyűszűnyi gyomromban.

Nem is eszem egyebet,
csakis tejbekását.
Az enyhíti a kilincs
veszett vicssorgását.

Másképp vígan élek én:
a kilincs nem számít,
ha fáradt lábam alá
bedugom a sámlit...

Vígabb sárkányt magamnál
még sohasem láttam:
csak újságot olvasok,
s vakarom a hátam.

De volna egy bánatom:
bár Sárkány a nevem,
mért van nekem mégiscsak
egyetlenegy fejem?

Kovács András Ferenc

Sebők Norina,
1. osztály,
Emlékiskola,
Zenta

Pitty-potty és litty-lotty

Csüngött a jégcsap nagy hegyesen az ereszben. És olyan peckesen, gőgösen tekintett alá a befagyott pocsolóárára, mintha nem is egy anyától lettek volna. Valósággal átdöfte tekintetével. De ez egy cseppet se bántotta a páncélba öltözött pocsolóját.

– Hé, te! – mordult le a jégcsap, mint egy goromba úr a cselédre.

– Szólítottál, testvér? – rebbentette föl lecsukló hópilláit a szundikáló pocsolója.

– Testvéred a tócsa meg a sárlé, megdermedt litty-lotty. Meg ne lássalak itt, alólam elkotródj!

– Ha én litty-lotty, akkor te pitty-potty. Testvér, de nagy legény vagy, mióta meggémberedtél! Fenn hordod nagyon azt a lelógó orrod. Pedig, ha eszed volna, emlékezhetnél, hogy velem együtt egy szürke felhőből születél.

– Én veled, testvér? Soha, soha! Eredj a pokolba! Takarodj, megmondtam! Mire vársz?

– Hogy a nyakamba essél, testvér! Hogy ki-törd a nyakad, te goromba mitugrász! A szóváltás közben a jégcsap észre sem vette, hogy egészen kimelegedett. Amire észrevette, már késő volt, mert:

– Kipp-kopp! – kezdtek hullni róla a cseppek.

– Kipp-kopp, pricc-precc! – robbantak szét, ahogy a pocsolója jegére csöppentek.

De aztán fölkelt a nap is. És engedett a pocsolója is. A kipp-koppból pitty-potty lett.

– Pitty-potty, litty-lotty.

Délre már boldogan ölelkeztek a pocsolója s a volt jégcsap. Egymást noszogatva indultak a sánc felé, hogy onnan a patakba, a patak-ból a folyóba jussanak, hogy a tengerbe érve hatalmas hajókat ringassanak. És alig várták, hogy újra felhőként szállhassanak az egyre kékülő égen, ahol majd gyönyörű repülőgépek bújócskáznak bennük.

Kányádi Sándor

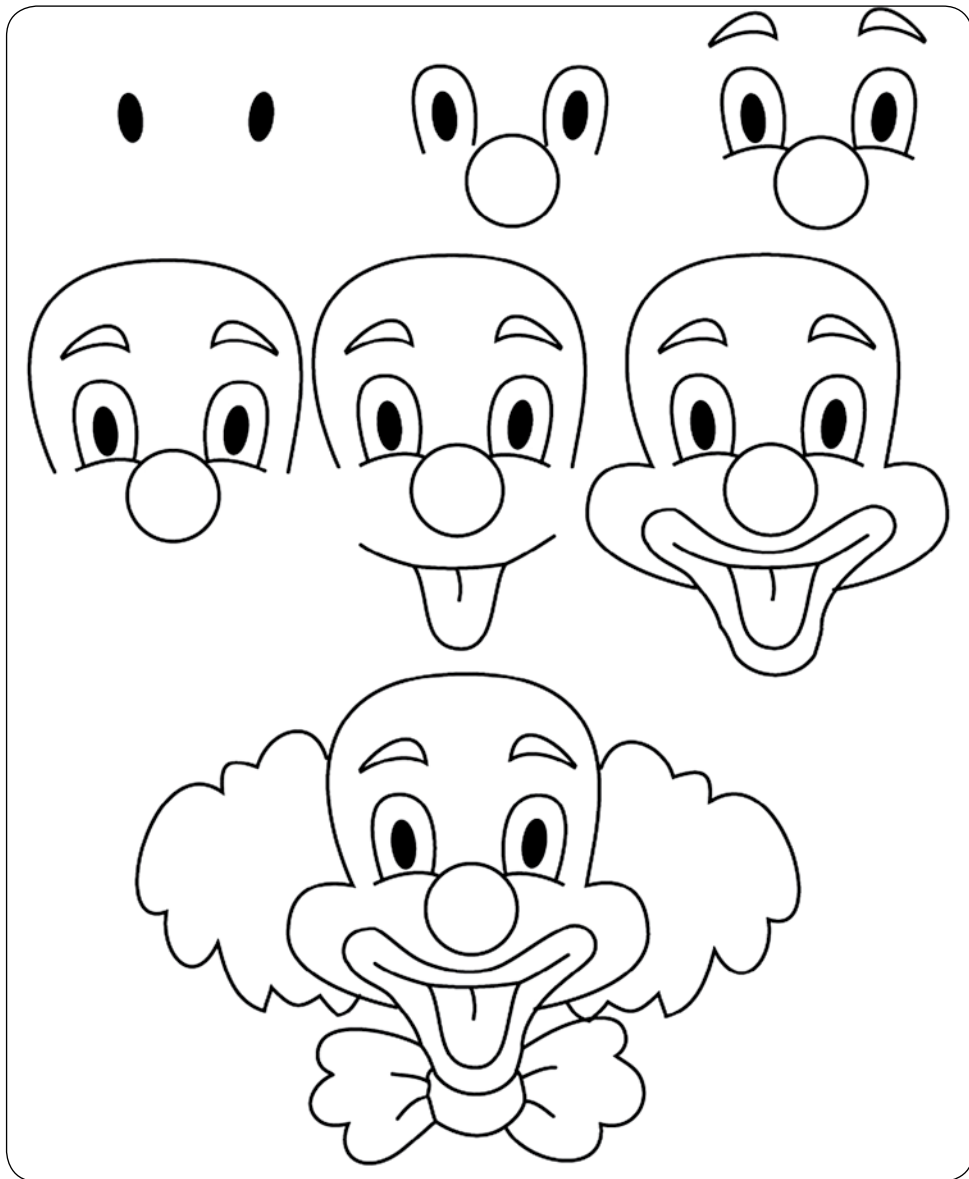

Tóth Edvárd, 3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Bohóc

Tudsz bohócot rajzolni? Nem nehéz, csak kövesd a képeket!

◆ Félelmetes sárkányok ◆ Félelmetes sárkányok ◆ Félelmetes sárkányok

Szarka Hanna
1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Kolárszki Anna
1. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

László Henrietta
2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Szabó Viola
1. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Sarnyai Patrik
1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Horváth Kata
4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Acsai Csenge
3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Farkas Szabaszián
1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Fristek Benyámin
3. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Mirnić Valentin
4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Zsoldos Zalán
1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Molnár Petra
4. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Szárnybontogató

A kedvenc vadállatom

Az oroszlán a kedvenc vadállatom. Afrikában él.

A bundája sárgás színű, a sörénye pedig barna. A nagymacsák közé tartozik. A hangja félelmetes. Mindig csapatban vadászik, zeb-rát, bivalyt, zsiráfot, vízilovat, néha kis elefántot is. Védi, óvja a kicsinyeit, mint a macska. Azért kedvelem, mert ő az állatok királya.

Bohócki Martin

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

A buta farkas

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas farkas. Hiába volt ő ekkora, amikor olyan buta volt szegény, hogy még számolni sem tudott.

Nem tudta a mancsain sem megszámolni, hogy hány ujjja van, ezért segítséget kért a mackótól. Gondolta, hogy ő elég bölcs ahhoz, hogy megtanítsa erre a tudományra. Igen ám, de a maci furfangos volt, és számon tartotta, hogy valamikor réges-régen a farkas őt átverte, így remélte, hogy most eljött a visszavágó ideje. A medve barlangjánál találkoztak. A szemközt lévő fán egy óriási méhkas lógott, sok-sok méhecskével, és persze finom, édes mézzel, amit a mackó mindennél jobban szeretett. Halkan a farkas fülébe suttogetta, hogy a méhek nehegy megijedjenek:

– Egy, kettő, három... – a farkas fülelt, és csak úgy szívta magába a tudományt mit sem sejtve.

– Egy, kettő, három, négy, öt... és amikor ezt megtanulod, egy nagyot kell ugranod a magasba, érted?! – mondta a medve.

Nemsokára tényleg sikerült is az ordasnak elszámolnia ötig, és örömeiben felugrott úgy, ahogy a maci mondta neki. A testével a magasban lelökte a méhkast, ahonnan a sok mérges méh megtámadta őt, a macinak pedig az ölébe hullott a finom, aranylós mézzel teli kaptár.

Futott a farkas, mentette az irháját. Talán még máj napig is fut, és közben számolja a lépteit: egy, kettő, három...

Szabó Rác Albert

3. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

A barátság

Volt két rókatestvér, akik mindig magának valóak voltak.

Nyuszi talált egy répát, akkor Ravaszdi és Hazug elvették. Amikor a kutya talált egy csontot, azt is elvették, és amikor Cin-cin talált egy sajtot, azt is elvették. Ravaszdi és Hazug közben tudták, hogy holnap lesz a szülinapjuk, mivel ikrek voltak. Füle, Bogáncs és Cin-cin már tudták, hogy lopni fognak. Ezért ezt mondták egymásnak:

- Én már unom, hogy mindig lopnak!
- Én is!
- Én is!

Eközben Ravaszdi és Hazug azt mondták egymásnak:

- Holnap reggel elkezdjük sütni a tortát!
- Rendben!

Eljött a várva várt nap. Mikor odaértek, kérdezték a többiek:

- Mit kerestek ti itt?

Amikor Cin-cin, Bogáncs és Füle meglátták a tortát, akkor megörültek. Kérdezték, hogy:

- Miből van a torta?

Hazug és Ravaszdi nem mertek megmondani, hogy miből készült a torta, mert a lopott anyagból sütötték.

Az állatok kibékültek, és jóízűen megették a tortát. Ravaszdi és Hazug többé nem lopott senkitől.

Itt a vége, fuss el véle, majd elcsúszik Újvidékre!

Szivák Szintia, Bartók Noémi, Rác Noel, Hegedűs Aurél és Hevesi Orsolya közösen írt meséje,

Széchenyi István iskola, Szabadka

Tudod-e?

Miből van a köd?

A köd is vízből van, ugyanolyan parányi cseppecskéből, mint a felhő. Tulajdonképpen olyan, mint egy földre szállt felhő, de mégsem az. Legtöbbször hajnalban keletkezik, mégpedig vízpárából. A levegőben mindig van vízpá-

ra, csak szabad szemmel nem látható. A hajnali hidegben a pára kicsapódik a levegőből, és kis cseppecskébe áll össze. Amint a Nap kisüt, a köd is eloszlik. Egyszerűen elpárolog, ismét vízpára lesz belőle. Ha nagy hidegben meglátod

a leheletedet a levegőben, akkor is tulajdonképpen kis ködöt látsz.

Miért van a hegyekben hidegebb?

Ugye tudjátok, hogy a több ezer méter magas hegyek tetejét nyáron is hó borítja? Azt is fontos tudni, hogy

nagyrészt a levegőpárna tartja itt a Földön. A hegyekben tehát azért van hidegebb, mert kevesebb levegő csak kevesebb meleget tud ott tartani.

Miről kapta nevét a hóbogó?

Természetesen hóféhér bogyóiról, amelyek ősz derekától láthatók a közkedvelt közepmagas cserjéken. A bogyók rendszerint télire is megmaradnak, de csak addig feltűnőek, amíg a hó be nem lepi a bokrok ágait. Ekkor szinte eltűnnek a fehér hátterben. Érdekes tulajdonságuk, hogy ha a földre dobjuk őket, és rájuk lépünk, pattanó hangot adnak. A bokor nyáron rózsaszínű és nagyon apró virágaival díszíti a kertet, ezért sokan és szívesen ültetik díszcserjeként, néha kerítések mellé sorban is.

A manó és a sárkány

Zöld erdőben kicsi tisztás,
S a tisztáson áll egy kis ház.
A háznak van egy lakója,
ő a zöld erdő manója.

Nagy az orra, nagy a füle,
Lapátnyi a két tenyere.
Kócos haja és zöld bőre –
Jól illenek az erdőbe.

Mindennapi jó szokása:
Elindul a nagyvilágba.
Barangol a nagy erdőben,
Mert ideje az van bőven.

Egy hűvös őszi délelőtt,
Összeszedett minden erőt,
S elballagott jó messzire,
Egész az erdő mélyibe.

Délben szépen megebédelt –
Otthonról hozta az ételt –,
S miután pihent kevéskét,
Újból szaporázta léptét.

Átugrott egy kis patakon,
Átvágott több bozótoson.
Megmászott egy csomó nagy fát,
Hátha lát valami furcsát.

Meg is látott három szarvast,
Kettő rókát és egy farkast.
Szeme megakadt egy hegyen.
Gondolkodott: mit is tegyen?

A hegyhez menjen, vagy haza?
Ezen járt a manó agya.
Ha elvándorol a hegyig,
Nem érhet haza estelig.

Estére hol talál szállást,
Ha megunja a járkálást?
Legfeljebb nem alszik éjjel...
Döntött: a hegynél néz széjjel.

El is ballagott a hegyig,
Az út eltartott estelig.
Keresett egy nyugodt helyet,
Amely pihenőhely lehet.

Talált is egy nagy barlangot,
Ámde furcsa hangot hallott,
Amely az üregből jött elő,
S rezgett tőle a levegő.

Óvatosan fáklyát gyújtott,
Aztán a barlangba kúszott.
Feltárult a szörnyű látvány:
Odabenn horkolt egy sárkány.

Eloította a fáklyáját,
Összeszorította száját.
Torkában dobogott a szíve,
S feje lüktetett feszítve.

Leült és töprengeni kezdett,
Közben nézte a zöld testet.
Szép lassan, pillangószárnyon
Szemére libbent az álom.

Varga Balázs, 1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Deák Anna Rita, 1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

A manó és a sárkány

A kis manócska álmában
Otthon feküdt az ágyában.
Nem zavarta ekkor semmi –
Milyen jó is otthon lenni.

Ám amikor reggel ébredt,
S szeme a sárkányra tévedt,
Félelem vett rajta erőt,
Csak kapkodta a levegőt.

A sárkány éppen őt nézte,
De nem jött még közelébe.
A manó menekülni készült,
Ám a félelemtől szédült.

Mielőtt elájult volna,
Megoldódott minden gondja;
Nem fenyegette őt ármány,
Mert nem volt gonosz a sárkány.

Megnyugtatta a kis manót,
Előhozott sokféle jót,
S mivel igen megéheztek,
Jó étvággal reggeliztek.

Megőrizték jókedvüket,
Elmesélték életüket.
Ebédeltek, vacsoráztak...
Örültek a barátságuknak.

Ketten jó barátok lettek,
Együtt sírnak és nevetnek,
Túrán együtt gyalognak...
Ma is élnek, ha meg nem haltak.

Nagy Gábor

Huszák Anikó, 1. osztály, Emlékkis, Zenta

A kovács és a sárkány

Valamikor, nagyon-nagyon régen, a hegyek között élt egy félelmetes sárkány. Az emberek rettegtek tőle, azt beszéltek maguk között, hogy aki a közelébe megy, annak nagyon rossz, azt magához viszi a barlangjába és onnan nem kerül ki élve.

Mégis volt egy ember a faluban, aki a bátraknál is bátrabb volt és nem félt semmitől, a sárkánytól sem.

A kovács volt ez a bátor ember. És elhatározta, hogy megszabadítja az embereket, a falut a rettegéstől, elintézi a sárkányt!

Kis kovácsműhelyét oda építette fel, közvetlenül a hegy lábához, a sárkány barlangjának közelében. Azt akarta, hogy a sárkány jól hallja, amikor ő kalapál.

Igy is történt. Amikor elkészült a műhely és a kovács dolgozni, kalapálni kezdett, a sárkány előjött a barlangjából és félelmetes hangján kérdőre vonta a kovácsot:

– Ej, te kovács! Hogy merészelsz itt, az én barlangom közelében kalapálni, megzavarni a nyugalmamat? Nem félsz, hogy apró darabokra töröm a viskódat, meg téged magadat is?

– Úgy lesz, ahogy akarsz... – felelte a kovács – de előbb szeretnék még egy kicsit imádkozni.

– Hát akkor imádkozz egy kicsit... – mondta a sárkány, a kovács pedig még erősebben kalapált, éppen nagy szegeket készített.

– Mi az kovács? Te nem imádkozol, hanem tovább kalapálsz?

– Én így imádkozom... – hangzott a kovács válasza.

– Akkor meg siess, mert elfogy a türelmem!

– Máris kész vagyok... – arra kérlek, nyújtsd ki a nyelvedet, mert szeretném, ha megkóstolnád azt, amit neked készítettem.

A sárkány nem kérette magát, bár nem értette, mit akar a kovács. De ez volt a jó, mert kinyújtotta hosszú, félelmetes nyelvét. Ez kellett a kovácsnak. Egy hatalmas szeggel – amit éppen az elébb kalapált – nagy hirtelen oda szegezte a sárkány nyelvét egy óriási, öreg fa törzséhez, majd tüzes fogójával még meg is kóstoltatta a szörnyeteget.

Üvöltött, szitkozódott a sárkány fájdalomában, de a hangja egyre erőteljesebb lett, végül könyörgött a kovácsnak, szabadítsa meg a szenvedéstől és ígérte, hogy világgá megy, soha, sehol nem fogja bántani az embereket.

Azt mondják, betartotta az ígését, és azóta emberfia nem találkozott sárkánnyal.

Ukrán mese

Repstok Dóra,

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Tűzet fújó sárkány

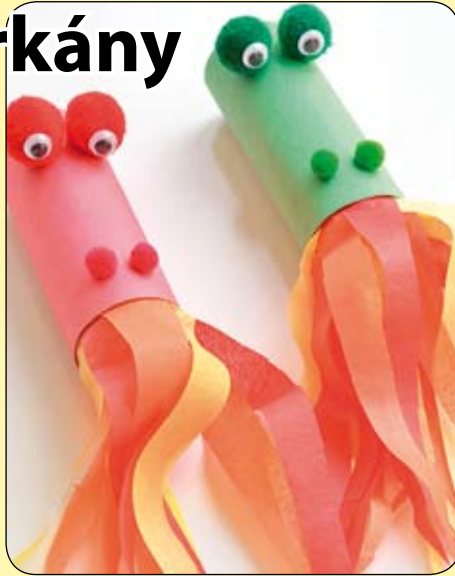

Szükséges anyagok: papírguriga, zöld vagy piros papír, 2 közepes nagyságú és 2 kisebb pompom, egy pár mozgó szem, piros, sárga és narancssárga vékony papír vagy szalvéta, ragasztó, olló

Elkészítése:

A zöld papírt vágd akkorára, hogy befedje a papírgurigát, és ragaszd rá. A mozgó szemeket ragaszd rá a két közepes méretű pompomra, majd ragaszd a papírguriga végére, a két kisebbet pedig a másik végére orrnak. A piros, sárga és narancssárga papírból vágj vékony, hosszú lángnyelveket. Ezután ragasztóval erősítsd őket a papírguriga végére belülről, ahol a sárkány szája lesz. Készen is van a félelmetes, tűzet okádó sárkány!

Most vegyél egy mély lélegzetet, és fújj bele!

A hétfejű sárkány

Iszapos tóból
száz karika száll,
a hétfejű sárkány
odalenn pipál,
folyton füstöl,
hét fekete szája,

fűzfagyökből
hét öblös pipája,
békalencséből
vágott dohánya,
vízitök-levélből
hét hálósapkája.

Amikor haragos,
kavarog a katlan,
hét pipakupakja
nagyot csattan.

Weöres Sándor

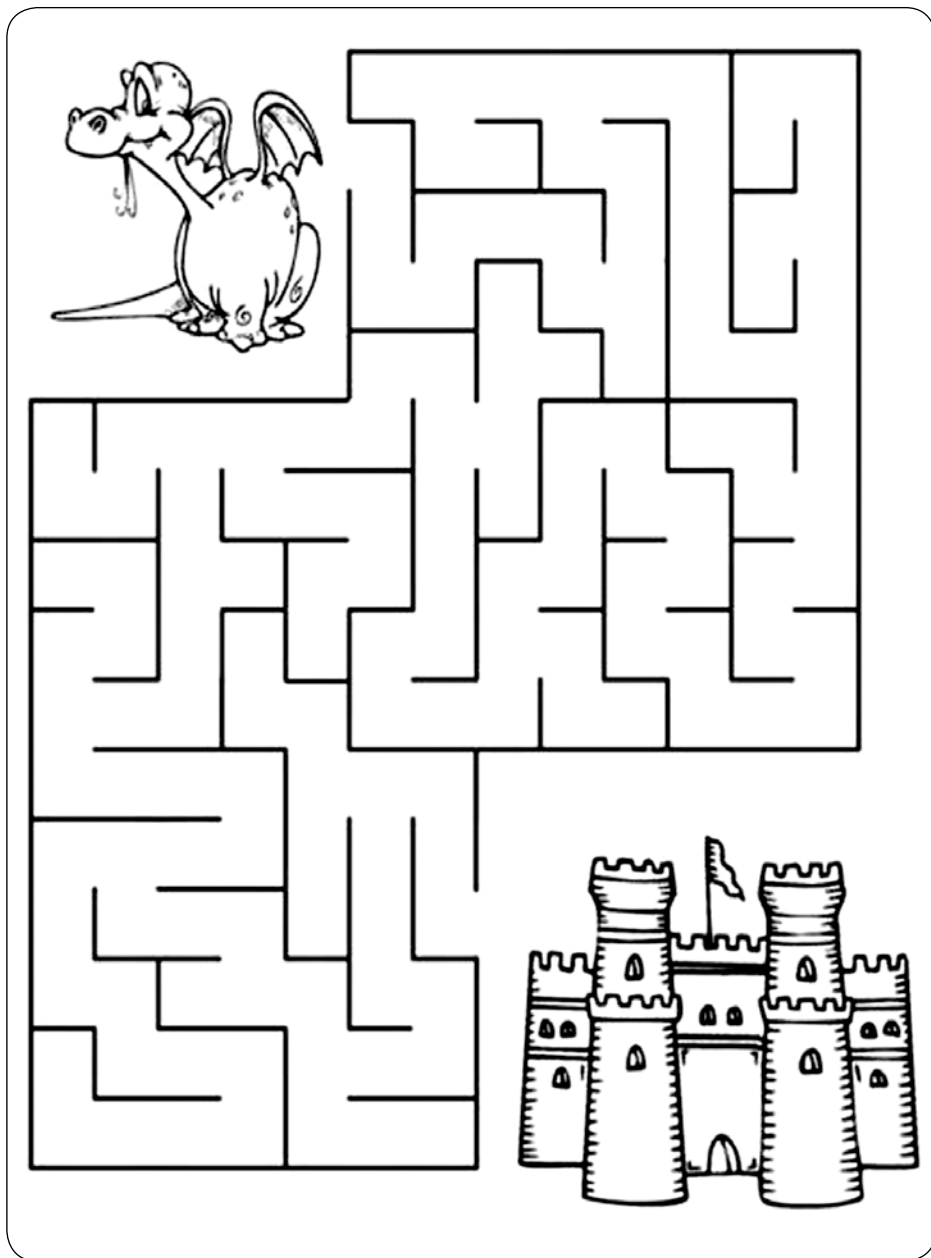
Kesztyű, kesztyű, hol a párja?

Teljesen összekeveredtek a kesztyűk, s már azt sem tudni, megvan-e mindnek a párja. Segítünk: ha összekötöd az egyformákat, kiderül, hogy van köztük egy páratlan. Vajon melyik lehet az?

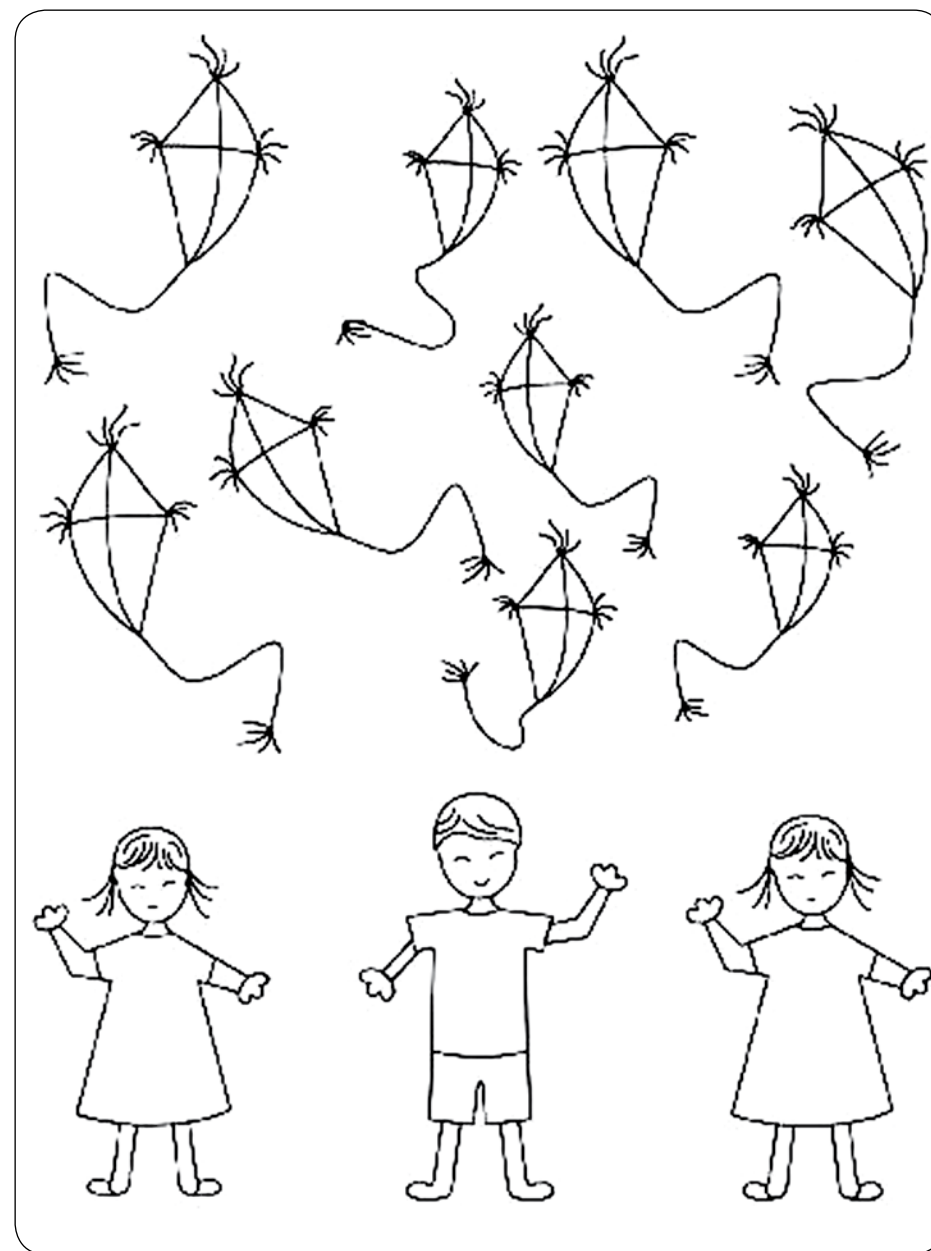
Labirintus

Segíts a sárkánynak megtalálni a kastélyhoz vezető utat!

Sárkányeregetés

A papírsárkányok elszabadultak. Húzz minden kisgyermekhez három papírsárkányt!

A zöld leguán igen nagy termetű hüllő, épp olyan könnyedén mászik fára, mint ahogy úszik. Akár két méter hosszúságúra is megnőhet. Ahogy a nevéből is kiderül, színe zöld, de az árnyalatok nagyon eltérőek lehetnek: a világostól kezdve egészen a szürkészöldig. Bőre durva, pikkelyszerű kinövéssekkel a hátán. Hosszú ujjai vannak, melyekkel jól tud kapaszkodni, könnyedén mászik fára.

Trópusi erdőkben él, ideje nagy részét a fák lombzatain tölti. Jó a hallása, a szaglása, és tökéletesen lát. A zöld leguán bőre vízlepergető, kemény, így megvédi a sérülésektől. A színe segíti a rejtőzködésben, és abban, hogy beleolvadjon a természetbe.

Nappal ébren vannak, éjjel alszanak. Hidegvérűek, ami azt jelenti, hogy nem melegíti őket a saját testhőmérsékletük. Ha hideg van,

ők is hidegek, ezért ahhoz, hogy melegen tartsák magukat, a napon fekszenek. Növényeket esznek, főleg leveleket, gyümölcsöket. Néha, főleg a fiatalabbak, bogarakat, tojásokat is fogyasztanak.

Mint oly sok más trópusi faj, a leguán is veszélyeztetett. Az emberek elfogják és eladják, sőt vannak, akik a húsáért is vadásszák.

Tudod-e?

– A macskához hasonlóan a leguán is szinte mindig talpra esik.

– Hosszú, éles farkukat védekezés céljából is használják, és el tudnak válni tőle, de csak ha végveszélyben vannak. A fark visszánő ugyan, de sosem lesz olyan, mint volt, és a visszánövésztés nagyon sok energiát felemészt.

Állatkerti mese

Ápolóját kiutálja a kígyónagy iguána.

Elrontotta kényes gyomrát, fölfalt három mérges kobrát.

Iguána, iguána! Nincsen kobra, aki szánna.

Veress Miklós

Gergő sárkánya

Ez a sárkány fura fajta.
Egy feje van meg egy farka.
És a szája akkora – befér rajta egy zongora.

Hát a farka, hosszú farka, száz színből van összerakva: csiricsaré, rikító. Gergőt, Dorkát vidító!

Röpteti a szél magasra. Ha elszakad a madzagja, úgy elszökik világgá – hét varjú sem talál rá.

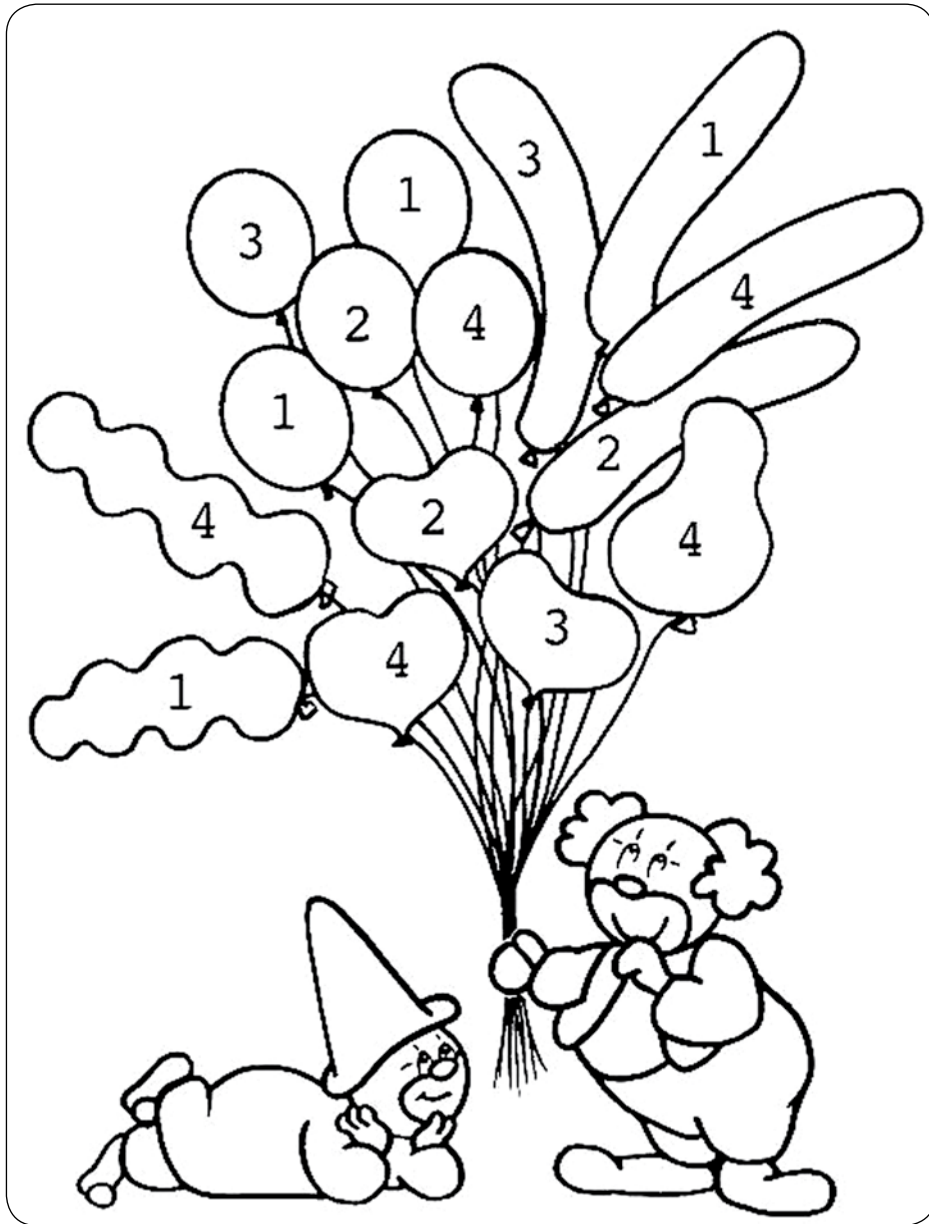
Osvát Erzsébet

Döme Krisztián,
1. osztály,
Emlékiskola,
Zenta

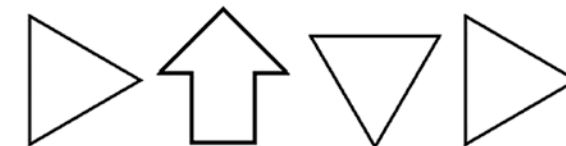
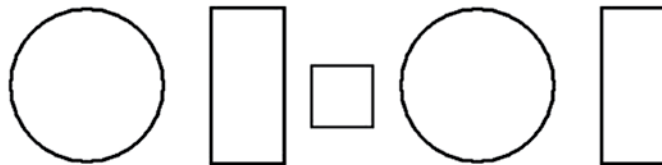
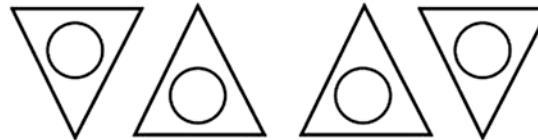
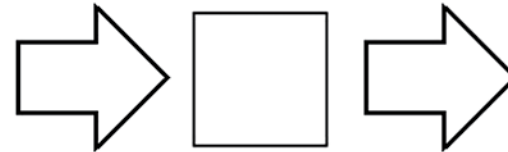
Színes léggömbök

Színezd ki a léggömböket a számok szerint!
1 - kék, 2 - sárga, 3 - zöld, 4 - piros

Folytasd a sort!

Bata Vivien

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarakanizsa

Sárkányok

Tornai Kristóf

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Hegedűs Egon

6 éves óvodás, Kishegyes

Papp Mária Magdolna

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Bóvíz Bella

2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Elek Árpád

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Szárnybontogató

Az iskola

Létezik egy iskola, Szervó Mihály a neve. Én is oda járok már két éve. Nagyon szeretek ide járni, és a nagyszünetben a barátimmal játszani. A könyvtár is jó, ott olvasni szoktunk. Sok ötösöm van, hát ez a mi iskolánk.

Pálfy Laura

3. osztály, Szervó Mihály iskola,

Muzslya

ta zavarni a macskákat. Ha rászólunk, akkor nem bántja őket, de amikor észreveszi, hogy elmegyünk onnan, megint piszkálni kezdi őket.

Én azért szeretem, mert nagyon aranyos és játékos, sokat szoktam játszani vele.

Diósi Dóra

4. osztály, Petőfi Sándor iskola,

Doroszló

A mókus

A kedvenc állatom a mókus. Erdőben és parkokban, a fákon él. Barna színű a bundája. Hosszú, bozontos farka és kicsi fülei vannak. Gyűjtögeti a levelek közt a makkot. A kicsinyeinek puha fészket készít. Azért kedvelem őket, mert nagyon aranyos állatok.

Balla Lea

2. osztály, Ivo Andrić iskola,

Budiszava

Volt egy ember (csalímese)

Volt egyszer egy ember. Elment a boltba. Vett egy dobozt. A dobozban volt egy könyv. A könyvben ezt írta: volt egyszer egy ember, elment a boltba, vett egy dobozt. A dobozban volt egy könyv, a könyvben továbbra is ezt írta...

Rercsity Iván

2. osztály, Jovan Mikić iskola,

Szabadka

Nagyszünetben történt

Kicsöngettek a második órától. A nagyszünet következett.

A hetesek elszaladtak az uzsonnáért, mi pedig kezdet mostunk. Szalvétát osztottunk és vártuk a finom kiflit. Ezután lementünk az iskolaudvarba. A barátnőmmel játszottam. A fiúk fociztak. Sajnos csak tizenöt perces a nagyszünet és hamarosan becsöngettek.

Mindenki nagyon sajnálta, hogy elmúlt a nagyszünet.

Mihályfi Viktória

Sonja Marinković iskola,

Nagybecskerek

Az én kedvencem

Az én kedvenc állatom a kutya. Hérának hívják. Anya nevezte el, szerinte szép név.

Barna és fekete foltos. Nagyon bozontos és a füle is bozontos. Nagyon jó kutya és játékos. A többi kutyával is játszik. Ha jön valaki hozzánk, akit nem ismer, azt megugatja. Ha megijed, akkor beszalad a garázs alá. Hérának van kedvenc játéka. Azzal a játékkal mindig játszik. Ha kimegyek, akkor ugrál rám. Nagyon szeret enni. Szoktunk venni kutyaeledelt. Mikor beeszik, akkor elbújik a hűvösbe. Amikor megpihent, aztán szok-

Kedvenc hangszerelem

Horvát Hanga
4. osztály,
Dózsa György iskola,
Gunas

Szabó Noémi
2. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Lassú Emma
3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Geler Noel
3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Tóth Bagi Kristóf
3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Dér Tamara
3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér